

Streszczenie rozprawy doktorskiej

autorstwa Piotra J. Terleckiego

pt. „Zarządca sanacyjny”

przygotowanej pod kierunkiem dr hab. Andrzeja G. Harli

Przedmiotem rozprawy doktorskiej jest instytucja zarządcy występującego w postępowaniu sanacyjnym (określonego na potrzeby rozprawy pojęciem doktrynalnym „zarządcy sanacyjnego”, dalej jako „ZS”).

Głównym celem badawczym rozprawy jest pogłębiona analiza powyższej instytucji, która ma na celu udzielenie odpowiedzi na pytanie, na czym polega istota tej instytucji. Rozważania te stanowią jednocześnie punkt odniesienia dla analizy o charakterze systemowym, dotyczącej ukazania tej instytucji na tle „instytucji pokrewnych” w prawie polskim i wybranych systemach zagranicznych. Powyższe rozważania zostały poprzedzone przedstawieniem tego, jakie ogólne funkcje powinno spełniać prawo insolwencyjne.

Tak określony główny cel rozprawy wyznaczył następujące szczegółowe cele badawcze, którymi są:

- a) przedstawienie genezy instytucji ZS;
- b) określenie istoty instytucji ZS (wskazanie *essentialia institutionis*, tj. cech wyróżniających ją spośród pozostałych tego typu instytucji);
- c) określenie pozycji ZS na płaszczyźnie prawa cywilnego materialnego („*status prawny*”) oraz prawa cywilnego procesowego („*status procesowy*”);
- d) analiza porównawcza ZS z instytucjami pokrewnymi w prawie krajowym (przy czym analiza została przeprowadzona także w ujęciu historycznym poprzez przedstawienie kolejnych regulacji insolwencyjnych w Polsce z lat 1934-2003-2015);
- e) analiza porównawcza ZS z instytucjami pokrewnymi w wybranych systemach zagranicznych (prawa amerykańskiego, brytyjskiego i francuskiego);
- f) przedstawienie ogólnych refleksji opartych na rozważaniach komparatystycznych;
- g) przedstawienie postulatów *de lege ferenda*.

Rozprawa doktorska ma następującą strukturę:

Rozdział pierwszy („Wstęp”) zawiera uwagi wprowadzające do tematu, zdefiniowanie problemu naukowego, będącego przedmiotem rozprawy, oraz wykazanie zasadności zajęcia się tym problemem.

Rozdział drugi („Postępowania insolwencyjne – istota i rodzaje”) zawiera analizę istoty „postępowań insolwencyjnych”. W dalszej części tego rozdziału przedstawione są trzy regulacje polskiego prawa insolwencyjnego z lat 1934, 2003 oraz 2015 podług „węzłowych zagadnień” (szczegółowo zdefiniowanych w treści rozprawy).

Rozdział trzeci („Instytucja zarządcy sanacyjnego”) zawiera analizę (z zastosowaniem metody językowo-logicznej i prawnoporównawczej oraz historycznej), instytucji ZS, poprzedzoną rozważaniami dot. genezy jego dwóch poprzedników, tj. instytucji z art. 34 § 2 prawa o postępowaniu układowym z 1934 r. oraz zarządcy na gruncie ustawy prawo upadłościowe i naprawcze z 2003 r.

W Rozdziale czwartym („Krajowe instytucje pokrewne w stosunku do zarządcy sanacyjnego”) poddane analizie językowo-logicznej i komparatystycznej są te instytucje prawa polskiego, które wykazują istotne podobieństwo w stosunku do instytucji ZS (tj. m.in. syndyka i zarządcy przymusowego). Dobór tych instytucji został dokonany na podstawie kryterium „instytucji pokrewnej” (szczegółowo zdefiniowanej w treści rozprawy).

Z kolei w Rozdziale piątym („Zagraniczne instytucje pokrewne w stosunku do zarządcy sanacyjnego”) analizie językowo-logicznej poddane są podmioty zagraniczne, pełniące zbliżone funkcje do polskiego ZS w ramach tamtejszych procedur insolwencyjnych (tj. np. *trustee*, *insolvency practitioner*, *liquidateur judiciaire*, czy *administrateur judiciaire*).

Rozdział szósty („Uwagi i wnioski końcowe”) zawiera podsumowanie całości przeprowadzonego wywodu oraz wnioski końcowe (w tym uwagi *de lege ferenda*), w ramach których znalazły się m.in.: (1) przedstawienie genezy instytucji ZS; (2) określenie istoty tej instytucji oraz jej „statusu prawnego” i „statusu procesowego”, jak również próba stworzenia jej definicji doktrynalnej; (3) przedstawienie postulatów *de lege ferenda*, w tym w szczególności krytyka subrogacji i postulat zastąpienia tej instytucji czasowym upodmiotowieniem masy majątkowej.